

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a douăzeci și șaptea după Rusalii

Evangelhia duminicii

Tămăduirea femeii gârbove
(Luca XIII, 10-17)

10. Și învăța Iisus într-una din sinagogi sâmbăta.

11. Și iată o femeie care avea de optsprezece ani un duh de neputință și care era gârbovă, de nu putea să se ridice în sus nicidecum;

12. Iar Iisus, văzând-o, a chemat-o și i-a zis: Femeie, ești dezlegată de neputința ta.

13. Și și-a pus mâinile asupra ei. Și ea îndată s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu.

14. Iar mai-marele sinagogiei, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o în zi de sâmbătă, răspunzând, zicea mulțimii: Șase zile sunt în care trebuie să se lucreze; venind deci într-acestea, vindecați-vă, dar nu în ziua sâmbetei !

15. Iar Domnul i-a răspuns și a zis: Fățarnicilor ! Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, și nu-l duce să-l adape ?

16. Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani, nu se cuvenea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei ?

17. Și zicând El acestea, s-au rușinat toți cei ce erau împotriva Lui, și toată mulțimea se bucura de faptele strălucite săvârșite de El

Vineri
12 decembrie:
Sfântul Ierarh
Spiridon

Bucură-te dreptarul arhierieilor, reazemul cel neclintit al Bisericii, lauda ortodocșilor, izvorul minunilor, paharul dragostei cel nedeșertat, luminător mult luminos, trâmbița Duhului, înțelepciune dumnezeiască, blândă și curată, împodobită cu adevăr și cu dreptate. Omule ceresc și înger pământesc, lucrătorule al viei, prietenul cel de aproape al lui Hristos, pe Acela roagă-L să dea sufletelor noastre mare milă.

Stihiră la Vecernie

Din tâlcuirea Evangheliei – Sf. Ioan Gură de Aur

„Și au mers după El mulțimi multe și i-a vindecat pe toți. Și a poruncit celor vindecați să nu-l facă nimănui cunoscut” (Matei 12, 15-16).

Mulțimile mergeau totdeauna după El și se minunau de el; fariseii însă nu se lăsau de răutatea lor. Pe ei îi pișcă totdeauna binefacerile făcute oamenilor de Hristos și nimic nu îi întristează atât cât mântuirea oamenilor.

Așa este invidia! Nu este păcat mai rău decât invidia. Invidiosul se chinuie pe sine și se pedepsește pe sine însuși înaintea celui invidiat, iar păcatul lui nu încetează niciodată, ci lucrează neconținut. După cum porcul se bucură de mocirlă, iar diavolul de vătămarea noastră, tot așa și invidiosul se bucură de răul semenului său. Atunci se liniștește și răsuflă ușurat, când peste semenul său a venit un necaz sau o rușine; socotește nenorocirile altora propriile sale bucurii, iar fericirea și bunăstarea altora, propria sa nenorocire. Nu urmărește să aibă el bucurie, ci semenul său să aibă necazuri și scârbe.

Acum însă noi nici nu socotim invidia un mare păcat. Dacă însă am ajunge să ne dăm seama bine că invidia e un grav păcat, ne-am dezbara ușor de el. Plângi deci și suspină! Bocește și roagă pe Dumnezeu! Fii încredințat că ești stăpânit de un greu păcat și pocăiește-te! Dacă gândești așa, scapi repede de boală.

Cu cât invidiezi mai mult, cu atât îi faci mai mare bine celui invidiat. Dumnezeu rânduiește așa lucrurile. Când vede pe cel nevinovat nedreptățit, îl înalță și mai mult, îl face și mai strălucitor, iar pe tine te pedepsește. Dacă Dumnezeu nu lasă nepedepsiți pe cei care se bucură de nenorocirile dușmanilor – „Nu te bucura de căderea dușmanilor tăi, ca nu cumva să te vadă Dumnezeu și să nu-i plăci Lui” (Prov. 24, 17-18) -, cu atât mai mult pe cei care invidiază pe cei care nu le-au făcut nici un rău. Să tăiem deci invidia - fiara cea cu multe capete. Că invidia are multe chipuri. Dacă cel care iubește pe cel care-l iubește nu face nimic mai mult decât vameșul (Matei 5, 46), unde se va găsi cel care urăște pe cel care nu i-a făcut nici un rău ? Cum vei scăpa de iad când ești mai rău decât păgânii ?

Din sinaxarul săptămânii

Astăzi 7 decembrie, în calendarul Bisericii Ortodoxe este pomenită *Sfânta Muceniță Filofteia*, ale cărei moaște se găsesc de șapte veacuri la *Curtea de Argeș*. După anumite mărturisiri privitoare la viața ei, aflăm că s-a născut pe la începutul veacului al XIII-lea în orașul Târnovo, care pe atunci era capitala „Imperiului româno-bulgar”, întemeiat și condus o vreme de frații Petru și Asan, români de neam. A fost botezată cu numele Filofteia, care în grecește înseamnă „iubitoare de Dumnezeu”, lucru pe care îl va dovedi cu fapta în cursul scurtei sale vieți pământești.

Murind mama sa, o creștină foarte evlavioasă, tatăl sfintei Filofteia s-a recăsătorit, luându-și o femeie cu viață mult diferită de cea a primei sale soții. Era firesc atunci ca această femeie să n-o iubească pe Filofteia, obișnuită cu rugăciunea, cu postul și cu mila față de aproapele. Drept aceea, s-a pornit cu multă ură împotriva acesteia, mai ales când se ducea la biserică sau când se ruga și făcea fapte de milostenie. În același timp, căuta să întărească și pe tatăl copilei împotriva ei. Dar toate vorbele de ocară, bătăile și muncile la care o supuneau tatăl și mai ales mama ei vitregă, n-au putut să o abată de la virtuțile care îi împodobeau sufletul, mai ales de la faptele milosteniei. Între altele, de multe ori când ducea mâncare tatălui ei la câmp, o parte din ea o dădea oamenilor săraci și flămânzi. Într-una din zile, pe când avea 12 ani, acesta a urmărit-o pentru a vedea ce face cu mâncarea pe care trebuia să i-o aducă la câmp. Încredințându-se că o dădea celor lipsiți, s-a infuriat atât de tare, încât a scos securea pe care o purta la brâu și a aruncat-o asupra fetei. A rănit-o grav la un picior, încât după puțină vreme și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Nevrednicul tată, înspăimântat de uciderea propriei sale copile, a încercat să-i ridice trupul spre a-l înmormânta. Dar Dumnezeu a îngreuiat în așa fel cinstitul ei trup, încât tatăl ucigaș și nici alți oameni n-au putut să-l ridice. Îngrozit, a alergat la arhiepiscopul cetății Târnovo, istorisindu-i toate cele întâmplate. Acesta, împreună cu mai marii cetății, cu preoți, călugări și mulțime de credincioși, s-au îndreptat spre locul unde se afla trupul neînsuflețit al tinerei Filofteia, încredințându-se toți că erau în fața unei minuni dumnezeiești. Cinstitele sale moaște au rămas la Târnovo și au fost aduse în Țara Românească după anul 1393, când țaratul bulgar de la Târnovo a fost ocupat de turci. Pentru a nu fi profanate, au fost

oferite domnitorului Mircea cel Bătrân, care le-a așezat la Curtea de Argeș. Astăzi sfintele moaște ce se găsesc în paraclisul din incinta marelui biserici ctitorită de Neagoe Vodă Basarab, suntenerate atât de credincioșii din partea locului cât și de alți creștini, din alte zone ale țării, care își îndreaptă pașii spre prima capitală a Țării Românești.

În ziua de 12 decembrie, Biserica Ortodoxă îl sărbătorește pe *Sfântul Ierarh Spiridon al Trimitundeii*. Acesta a trăit pe vremea împărăției lui Constantin cel Mare și a fiului său, Constantin, fiind un simplu păstor originar din insula Cipru. Încă din tinerețe era foarte smerit și se îngrijea îndeosebi de ajutorarea săracilor. Căsătorindu-se cu o creștină, a avut o fiică, numită Irina, ce va trăi în feciorie toată viața ei. Pentru sfințenia vieții lui, murindu-i soția, a fost numit episcop în cetatea Trimitundeii, lângă Salamina. Însă noua sa stare nu l-a făcut să-și schimbe felul viețuirii sale smerite, continuând să crească oi și să-și are pământul.

Sfântul Spiridon a participat la întâiul Sinod Ecumenic de la Niceea în anul 325, unde i-a uimit pe eretici cu înțelepciune sa și pe mulți arieni i-a adus la dreapta credință în dumnezeirea lui Hristos. Datorită nemărginitei sale smerenii, credinței curată și harului dumnezeiesc, a primit darul facerii de minuni. Prin rugăciunile sale, a adus ploaie la vreme de secetă, mai mulți morți au înviat, un râu și-a schimbat curgerea și de mai multe ori i s-au descoperit tainele inimii oamenilor. Avea darul de a vedea lucruri ce se întâmplau la mare depărtare, și era grabnic ajutor celor în nevoi. Tot el l-a tămăduit pe împăratul Constant de o boală incurabilă, după ce i s-a arătat în vis.

În anul 348, la adânci bătrâneți, Sfântul a intrat întru odihna Domnului, după mulți ani de credincioasă slujire a Bisericii. Moaștele sale făcătoare de minuni se păstrează spre închinare și cinstire până astăzi în insula Corfu.

După *Proloagele*, vol. I

- În icoană, Sfântul Spiridon este reprezentat cu o cărămidă în mână. Aceasta pentru una dintre cele mai plastice și originale explicații ale dogmei Sfintei Treimi: precum în cărămidă sunt împreună pământul, apa și focul, tot așa Persoanele divine se află în uniune ipostatică în Sfânta Treime, în chip neamestecat, neschimbat, neîmpărțit și nedespărțit.

- Până astăzi, încălțăminte moaștelor Sfântului Ierarh Spiridon, este schimbată periodic de către monahi, deoarece se uzează singură, ca semn văzut cum umblă neobosit pentru ajutorarea oamenilor. Iar pelerinii care se închină la moaște, primesc părticele din veșmintele și papucii săi.

Neputința trupească – ziditoare de suflet

Există în om o dorință despre rămânerea într-o stare cât mai firească... Spre aflarea acestei stări s-au nevoit sfinții, și-au închinat viața lor lui Dumnezeu, și-au cercetat patimile, pentru că au crezut că vor învia cu adevărat și s-au îngrijit și s-au spălat de toată întinăciunea, gârboveala căci „*El va schimba la înfățișare trupul smereniei noastre ca să fie asemenea trupului salvei Sale, lucrând cu puterea ce are de a-Și supune Sieși toate*” (Filipeni 3, 21).

Femeia gârbovă simbolizează creștinul care uită că-i creștin și-L uită pe Hristos... Dar Iisus aude strigătul pe care-l ridică spre ceruri acest suflet gârbov și iată-L pe Dumnezeu cum strigă și astăzi către noi, cum a strigat cândva către femeia gârbovă: „*Ridică-te din slăbiciunea ta!*” Avem arvuna Duhului – călăuzirea în biruirea dușmanului cel din noi și din afară de noi... Să lăsăm văpaia Duhului să se actualizeze în noi prin aceste exerciții de curățire, de conștientizare a faptului că suntem gârbovi (slabi) de păcate. Păcatul ce este? - Un ceva ce nu poate exista fără vină și voință. Și suntem vinovați de necunoașterea noastră; iar viața duhovnicească nu constă în altceva decât în cunoașterea bunătății lui Dumnezeu și recunoașterea înclinației noastre spre orice rău. De aceea, mintea are nevoie de un instrument pentru a ne face să rămânem în bine: *rugăciunea*, armă în lupta cu patimile și gândurile necurate și spre o unificare a puterilor. Prin ea creștinul reunește în el structura trinitară: intelectul, rațiunea, afectivitatea-volitivă. Puterii intelective i se cere să rămână atentă la prezența celui invocat, puterii raționale (capacitățile sale reflexive) expresie a vieții interioare, care distinge pe orice om în secretul inimii lui, i se cere să rostească cuvintele din rugăciune, iar puterii volitive și capacității omului de iubire i se recomandă să se alipească cu ardoare de Cel a cărui milostivire este invocată.

Prin aceste exigențe ale vieții: păstrarea cu sfințenie a simțurilor noastre, păzirea limbii să nu osândească, ochii să nu vadă cele deșarte, urechile să nu audă cele rele, gândurile să nu poftască cele necuviincioase, trupul să nu ni se fure de vrăjmași, ne vom sârgui îmbărbătați de mărturiile scripturistice și de rugăciune, să ne dezbrăcăm de povara unei lumi care nu este rea, dar nu este luminată, nu este îmbunătățită. Nouă creștinilor născuți ne spune Sfânta Scriptură: „*Oricine este născut din Dumnezeu nu săvârșește păcat, pentru că sămânța lui Dumnezeu rămâne în acesta; și nu poate să păcătuiască, fiindcă este născut din Dumnezeu*” (I Ioan 3, 9).

Iuliana

Din semnificațiile onomastice ale săptămânii

Ambrozie – nume cu implicații religioase și augurale, corespunde adj. gr. *ambrósios*, „nemuritor”.

Cezar, Cezara – reproduce lat. *Caesar*, ce are probabil origine etruscă și a fost apropiat de cuvântul etrusc *aisan*, „divinitate”.

Filofteia – nume teoforic gr., la origine un compus din *phil(o)*, „iubitor” și *Theós*, „Dumnezeu”.

Lucia, Lucian – nume augural, cu semnificație devoțională în epoca creștină, corespunde lat. *Lúcius(-a)*, explicat prin vb. *lucio, lucere*, „a face lumină” și subst. *lux, lumen*, „lumină”.

Spiridon – nume afectiv de origine greacă, interpretat prin subst. gr. *spyris, spyridos*, „coșuleț (de pâine)”, fie prin adj. *spêra*, „spiral, în formă de spirală”.

După *Dicționarul enciclopedic al numelor de botez*

Practică necanonică: Împărtășania separată de Liturghie

În cazuri excepționale, Sfânta Împărtășanie se poate acorda în afara Sfintei Liturghii persoanelor bolnave sau aflate într-o situație specială, pe care trebuie să o cunoască preotul duhovnic. Dincolo de aceste situații, învățătura de obște a Bisericii este pentru a administra Sfânta Împărtășanie în cadrul Sfintei Liturghii.

De ce? - Pentru că Duminica nu este o sărbătoare rânduită de Biserică pe principiul vechii sărbători a sabbatului evreiesc. Duminica este sărbătoarea unirii noastre cu Dumnezeu; acesta este scopul pentru care o zi din șapte creștinul nu lucrează, ci serbează. Duminica reprezintă Ziua Domnului. Cel care nu reușește să se unească cu Hristos prin Sfânta Împărtășanie, o face tot prin rânduiala Bisericii primind pâinea binecuvântată sau anafora, dar nimeni nu pleacă fără a fi primit această posibilitate a uniunii cu Dumnezeu în cadrul Sfintei Liturghii.

De aceea, practica de a spovedi și a împărtăși dimineața, înainte de Sfânta Liturghie, un număr foarte mare de creștini, cei mai mulți plecând și întorcându-se la treburile lor, nu mai pune în evidență nici starea sufletească pe care dorim să o avem, nici folosul pe care dorim să-l câștigăm și nici această datorie și bucurie a serbării zilei de duminică. Dacă Sfânta Spovedanie presupune o atitudine de sobrietate, chiar de întristare pentru propriile greșeli, Sfânta Împărtășanie, dimpotrivă, este bucurie, bucuria unirii cu Dumnezeu, care nu numai că ne-a iertat de toate păcatele dar ne oferă și această șansă de a ne întâlni în lucrarea binelui prin unire cu El. Și atunci, ne întrebăm cum putem în aceași zi, să fim și triști și veseli?!

Cei care sunteți atenți la rugăciunile Sfintei Împărtășanii veți vedea că deși e un moment și o bucurie extraordinară, întâlnirea cu Hristos poate constitui un prilej de eșec personal. Zice una din rugăciuni: „*Nu spre judecată sau spre osândă să-mi fie mie primirea Preacuratelor Tale Taine*”, tocmai pentru că există riscul să primim Sfânta Împărtășanie cu nevrednicie și atunci tot binele pe care ni-l dorim se întoarce într-un rău pe care nu ni-l dorim, din fața căruia nu ne putem apăra, nu ne putem feri. Se cere așadar creștinului o sinceră analiză – “să se cerceteze omul pe sine” (I Cor. 11,28) – pentru o mântuitoare unire cu Hristos.

Cronica săptămânii 1 – 6 decembrie

Luni 1 Decembrie, de Ziua Națională a României, urmând îndemnul Înalt Prea Sfințitului Părinte Mitropolit Daniel, la ora 12.00 a fost oficiată o slujbă de Te-Deum, cu rugăciune de mulțumire.

Marți 2 decembrie s-au împlinit 5 ani de la trecerea la cele veșnice a Părintelui Cleopa, duhovnic de referință al Ortodoxiei românești. Mare ctitor de obști mănăstirești și ziditor de suflete creștine, neîntrecut ostenitor întru cele duhovnicești, cu aproape 70 de ani de viață călugărească petrecută în jertfire de sine, în post și rugăciune, în asprimită izolării pustnicești, Arhimandritul Cleopa Ilie și-a legat numele de istoria contemporană a monahismului românesc. Mormântul său, aflat în cimitirul mănăstirii Sihăstria, a devenit un loc de pelerinaj, reculegere și rugăciune, iar imaginea neobositului predicator stăruie în conștiința tuturor aceluia care l-au cunoscut spre punere în lucrare a virtuților creștine în spațiul familial și social.

Parohia noastră a ținut să marcheze momentul comemorativ prin organizarea unei slujbe de pomenire cu participarea elevilor din anul III ai Seminarului "Sf. Vasile cel Mare" din Iași, sub îndrumarea domnului profesor Constantin Simiraș.

Preotul paroh a făcut apoi o scurtă evocare a personalității Părintelui Cleopa și s-a purtat un dialog pe tema: *Exigențe duhovnicești în lucrarea preotului de astăzi*. După prezentarea istorică a bisericii și parohiei Toma Cozma, precum și a valorilor culturale și spirituale aflate în patrimoniul

acesteia, au fost abordate subiecte de interes precum: *Biserica de zid, expresie și centru al vieții spirituale a parohiei; Taina Spovedaniei în contextul lucrării pastorale a preotului de enorie, Colegialitate și prietenie*, etc.

A urmat apoi vizionarea videocasetei cu predicile părintelui Cleopa, la care au participat membrii Consiliului parohial.

Joi 4 decembrie a primit Taina Botezului pruncul Răzvan Ștefan, primul fiu al familiei Latu Ionel și Lenuța, asistat de nașa Eugenia Sorocan.

În aceeași zi, a fost oficiată sfințirea casei pentru o familie recent stabilită în parohia noastră: doamna Crișu Florentina, împreună cu copiii Andrei-Codrin și Diana-Elena, cărora le adresăm un gând frumos de bun-venit.

Duminică 7 decembrie 2003 începând cu ora 16.00, vă invităm la căsuța filantropică să vizionați videocaseta cu selecții din predicile Părintelui Cleopa, în cadrul manifestărilor comemorative organizate de parohie.

- ❖ Pentru a putea susține acțiunile umanitare și manifestările tradiționale legate de Sfintele Sărbători, începând din această duminică parohia a deschis lista de donații, care vor ajuta pe Moș Crăciun să ne poată face mici surprize tuturor.
- ❖ Ca și în ceilalți ani, lângă Bradul de Crăciun din biserică se vor putea pune și pachete cu haine și alimente care vor aduce ajutor și mângâiere celor săraci. Rugăm a nota pe pachete conținutul și vârsta pentru care este destinat.
- ❖ Pentru a preveni aglomerarea preoților în preajma Nașterii Domnului, când se merge cu Ajunul, apelăm la creștinii noștri pentru a se spovedi în această perioadă, respectiv până în 18.12.2003
- ❖ Recomandăm creștinilor a se spovedi în zilele de miercuri, joi, vineri și sâmbătă, de preferință dimineața, după-amiaza și seara, iar duminica, la Sfânta Liturghie să primească Sfânta Îmnărtășanie.